

> **Il·lustracions: Clara Gispert Vidal.** Nascuda a Girona, l'any 1981. Llicenciada en Publicitat i Relacions Públiques i diplomada en il·lustració a l'Escola d'Art d'Olot. Actualment treballa com a *freelance* en feines de disseny gràfic i il·lustració, i es distreu dibuixant *post'uits* a Twitter desinteressadament.

Carles Sala i Vila (Girona, 1974). És mestre, però des de fa temps es dedica a l'artesania i, sobretot, a escriure per a nois i noies. Ha publicat una vintena de llibres i ha guanyat diversos premis, com el Folch i Torres, el Vaixell de Vapor o el Barcanova.

Infants a la cova

sort, perquè si no, el desagraït, després d'haver-me ben rebregat per a la seva comoditat, és ben capaç de dir-me: «Merda, quanta tinta malaguanyada!», i llençar-me a terra com un drap brut.

A sobre, prejudicis: si sóc o no sóc bona tinta, si sóc de qualitat o de mala qualitat! No et fot! Com si jo anés pel món opinant de les grapes monstruoses que m'atrapen contínuament! No, monstre desprietat! Tu que t'admires dels meus sublims i excelsos moments de glòria i els fas teus com si jo no existís, però que, com un jutge implacable, no mostres ni un bri de misericòrdia envers els meus instants de debilitat, no esperis pas que anul·li la sentència que dret a llei com a monstre et pertoca. Abans no acabi la plana on m'és permès de parlar, dic que exhauriré el manà que t'alimenta i tu, monstre abominable mancat de tinta, trobaràs la mort en mig del blanc desert!

P. s. Per cert, què és aquesta taca d'oli amb tomata que s'escampa i no té aturador? Porc, que ets un brut! Que no saps que els llibres mereixen una mica més de respecte i que és a taula i no al llit on un ha de menjar?

David Guàrdia

conten que el monstre era brau i ferotge, i lleig com un pecat dels grossos, i més pudent que un pet de L·lucifer.

Molt hàbilment, la mala bèstia havia fet entrar totes les criatures a la seva balma i els havia fet creure que enlloc no estarien tan protegides.

—Mai no em podreu agrair prou el que faig per vosaltres —els deia el monstre amb un fil de veu que desentonava d'allò més amb el seu aspecte.

Els nens i nenes, mentrestant, cantaven cançons o jugaven a cuït i amagar entre les estalagmites. I a estones reien, com solen fer la canalla, i a estones les ganes de riure se'ls esfumaven. Sobretot quan tornava a passar el mateix de sempre:

—Una altra vegada?

—Tal com ho sents...

—Uix... I aquest cop a qui li ha tocat?

—A en Tomeu, en Vador i la Marina...

—Diantre, tres d'una tirada?

—Tres d'una tirada. I també ha desaparegut la pilota.

—Així és impossible jugar...

I de tant en tant, la indignació feia que algun dels infants gosés reclamar al seu protector:

—Senyor monstre, han desaparegut tres companys més, i també una pilota!

—Ui, a mi no m'atabaleu —feia ell tot mastegant alguna cosa—. Jo no hi tinc res a veure.

I tot seguit es treia una sabateta de la Hello Kitty d'entre les dents.

Un bon dia, però, una nena que no aixecava un pam de terra es va plantificar davant del monstre i, tot assenyalant a fora de la cova, va dir:

—Vull sortir a jugar.

La bestiola no es podia creure el que acabava de sentir.

—Però es pot saber amb què em surts, microbi? —va etzibar palplantat a l'entrada—. Que no veus que a fora de la cova no duraries ni quatre dies?

—Ja l'acompanyaré jo —va dir un altre nen una mica més gran.

—I jo —s'hi va afegir una noieta.

—Us heu ben trastocat! —va cridar el monstre fet una fera. I va començar a ensenyar les urpes amenaçadorament—. Us ben asseguro que d'aquí no sortirà ningú!

Però la mainada es continuava afegint a la idea de la nena que no aixecava un pam de terra.

—Jo també vull sortir! —anaven dient—. I jo! I jo també!

I com més nens i nenes tenien ganes de sortir, més s'enfurismava la fera. I al cap de poc ja treia bromera per la boca, i foc pels queixals i també feia uns pets insuportables per sota de la cua.

Però la canalla cada cop estava més d'acord que allò no podia continuar. Calia sortir de la cova.

El monstre tenia els ulls espurnejants i rojos de ràbia. I ocupava tant com podia la porta de la balma per impedir que ningú en sortís.

La cosa no podia acabar bé de cap manera.

—Pau, només faltes tu. Què hi dius? —va preguntar la nena quan tota la resta ja li havia donat suport.

—Jo també vull sortir.

I aleshores, com per art de màgia, el terrible monstre es va esfumar.

Carles Sala i Vila